

բանազցիին ակամայ և բռնադատեալ կը համակերպի այս կարգադրութեան և երկու տարի (1607–1609) կը սկսի «իշխեղ եւ հովուեղ զփարսփսնդա ժողովուրդն ցրուեալ՝ հրամանաւ քազաւորին» (Ն՞յ՞, էջ 129):

Գրիգոր Կեսարացի հետզհետէ զօրանալով՝ կ'երևայ թէ ի վերջոյ աշակերտներուն ալ ատելի կը դառնայ: «Ստաւթօլցիիքն, որ վափիղներ էին դասարանիցն, սկսան որժեղ եւ մասնեղ զինքն՝ զփարսփսն այլազանք քե՛սեր Քապին արածին (1) սուս կ'աւե եւ ի ևնցանե ծնունդն պիղծ կու համարի, եւ քաթիայ էին հսկեր որ չարաչար մահուանք սպանանէին»:

Գրիգոր Կեսարացի կը փախի և Սամաթիոյ Ս. Գէորգ եկեղեցւոյն նկուղը կ'ապաստանի. անկէ կուգայ Գարակէօմբրիւկի Ս. Նիկողայոս եկեղեցին և հոն կը մնայ ահ ու դողի մէջ:

Գարանազցի վեհանձնաբար զայն կը հիւրասիրէ և Գրիգոր Կեսարացի զղջում և հրապարակաւ սէր կը յայտնէ Գարանազցիին (հմտ. Ն՞յ՞, էջ 130–131), սակայն Վլանկացի Սաքին Մղայլմ անուն ազգային մը այս համաձայնութիւնը խանգարելու համար Կեսարացին կ'առաջնորդէ

(1) Քապին՝ կին արծակելու վարձքն է: